

sena snedsteg, solnedgångar och småkratt

dikter av Jon Kahn

efter de sista synkoperna

anas bara

efterklangen

...

isflaken klingar ihop

trutarna guppar

i det minusgradiga vattnet

...

tjugo minus och fukt

på Slussen en blues

rester av ett nattläger

...

andra förplägas

stiger ut som små dolmar

stapplar över isen

...

steppar fram till toner

som finns i minnet

från stenkakor

...

snedsteg

saxofonsolon

och småskratt

...

en spårskatt kvar

i snön

bakom spårvagnen

han hör höstens brus

strilande, stökande röster

lamporna tänds

det bråkar i hans huvud

ändå, ändå

är det något som lockar just vid solnedgången

en grå aning glittrar

i ögonvrån

- 27 idag

sprött

telefonrådarna spända
torrt och stramt i näsborrarna

...

temperaturen syns i hur människorna går

huvudena högt, raka
men stela

trampar långsamt i snön

...

allt på sparlåga
behöver värme

...

på datjan är rutorna frostiga
björkarna stilla
borsjtjen ryker

stillnar när det starka isar strupen

...

hon kysser mig under det högra ögat
i mörkret
och jag som ville ligga här ensam
med mitt elände

vad ska man göra åt kärleken?

ögat glimtar till
strängen darrar
förmimmer fortplantningen
genom nervsystemet

ett barn skriker sitt första skrik
andetaget
hittar rytmen
öppnar ögonen

någon drar sin sista suck
ett liv drar förbi
innanför ögonlocken

vilar på paddeln
drar upp den
vattnet suckar
vem minns mig
vattnet rinner
ner längs paddeln
droppar i sjön
vem minns jag
dem som är döda
ser mot horisonten
hur ofta tänker jag på dem
det skymmer
få se om någon möter mig i land
måste paddla på
i motvinden

solen färgar hela vattenytan orange
fräser ned i vattnet
och havet blir som glaset

skört

som allt strax innan skymningen

yr
snö
faller
is
kisar
dis

yrar åror
snöar fåror
grå modd
natt
sudd
vått
ludd
larvar hem

skottar
vårar
skrattar
tårar
sitter
inne
tittar
ut
hittar
spår
till slut

i min kropp
är jag ensam

bara jaget och jag
längtan efter ett utanför

Dom flyger in i sina kalotter
vill se hur deras förfäder levde, dansade och dog.

Vid Wislas strand mittemot de judiska kvarteren tisslar två korpar,
gamla, men ändå nyfikna med sina krokiga näbbar och sina svarta
kappor.

”att ses igen

och

aldrig mer”

nu kommer natten snart

och stolen ställs mot väster

jag sitter kvar tills mörkret blir min borg

jag sover ute på flykt från alla fester

för det är alltid inne man får sorg

samovarens saknade ljud
sörplandet och sjungandet

björken suger
huset svajar

och där står jag
med huvudet mellan spjälorna

länge sedan
senvårens tid

...

mjolkflaskorna på förstubron
hade inte väntat vårfrosten

där satt jag sen i snögloppet
huvudet omlindat

hörde inte kattens lek
med fåglarna

länge sedan det var vår

undanflyktens kastmärken

motorcyklarnas nattliga muller

mammornas behov av ensamhet

om morgonen blir allt bättre

solen distraherar ångesten

allt är glömt, undangömt

fast de orullade strumporna

ligger där och hukar på en stol

i väntan på att överfalla en ensam själ

han känner att det kommer allt närmare

det är något med sprödheten i luften

det är något med sättet människorna betraktar honom på

den låga morgontemperaturen

svårigheten att gå ur sängen

den allt omständligare påklädningsproceduren

att han tänker så på vädret

att han över huvud taget tänker på det

vi spelade säkert tusen schackpartier
(han vann alla utom två)

den gemensamma modelljärnvägen

fikastunderna

kanotturerna

och snytingen innan vi riktigt kände varandra

på en sekund
är allt över

jag drömmer om den där stolpen på motorvägen i Malmö

fast det är snart fyrtio år sedan

hans spröda kropp hukar över datorn i mörkret

hans känsliga själ

det kan falla samman

sönder och samman

utan denna symbios

människa och maskin

kropp och själ

sensitiviteten och skröpligheten

stillheten och stelningen

maskin och själ

människa och kropp

i trädet sitter en brun fågel
för långt bort för att jag skall kunna identifiera henne
för långt avstånd för att hon ska se mig
hon har suttit där länge nu
medan mesar och andra titor tar små turer i ruskvädret
vad väntar hon på
vad sitter hon där för
vad ser hon från sin gren
vad fyller hon för mening i det ekologiska sammanhanget
jag försöker fokusera igen
är det ens en fågel
är det en gren
jag har aldrig sett en så stilla fågel
och ändå är det som om hon tittar på mig
betraktar just mig genom fönstret

en busig blick

utanför pumpstationens katedrallika fönster

här lekte han som barn i lindarnas skugga

ännu tjock och frisk

han hade redan åkt

de andra fördes bort

själen också

den som murar in

en längtan

skall själv ställas

mot samma mur en dag

nog finns klyvnadens ärr i stadens hjärta,

ingen vågar ens viska det

jag söker andras ögon med min blick,

men de är målmedvetet inriktade på nästa gathörn

jag snubblar på de gamla stenarna i trottoaren

och vet inte om han är där

tar fram de gamla bilderna
en ilning känns igen

vad man gjorde
och borde gjort

hur länge ska det förflutna vara i mitt hus
medan regnet faller utanför

ändå är sorgen min bästa vän om natten
långt bortifrån kommer andetag

de gamla tar tag i oss
ruskar om

glad att få leva om
leva minnen och död

glad att det jag älskar
stockar sig i halsen

jag skall älska dig vid lämplig tidpunkt
glömma bort dig till nån gång i maj

göm nu undan dina kalla fötter
locka inte mig till äventyr

den norska kysten ännu okysst
så otillgänglig, berg och is

den svenska tallen så hög att klättra
den rymmer mycket vitamin

så högt det är att få bestiga
att klänga upp och inte ramla av

jag prövar lämpligheten i att älska
ska vänta dig när göken gal

hör du ropen i natten?
från min flyende kropp
flaxande innan ens duvorna vaknat
varnande om ett dygn som vänder andra sidan till

nåden i en panodil

eller hos en halvslumrande kvinnokropp, varmare än min
störd i sin hypnagoga dvala av mina kvidanden i ottan
härbärgerande mitt lidande i sina drömmar,

varför skall jag störa hennes skönhet?

varför skall jag yra om nattens kval, tidens gång, smärtan, nattens
ljus?
grottekvarnar, ottesånger, flyenden

den sköraste av stunder

sen när dagen verkligen randas är min kropp tyngre, tankarna
lättare

och hon flyger som en lärka

utan mig!

på lappar om sjukförsäkring och pension kludrar han:

den sista biten av vägen är man helt ensam

var är alla kamrater från kursen där man
skulle skriva livets poesi?

hur skall jag nu få till de där förbannade raderna, det där som
skulle bli knorren?

till sist skall jag bara smälla i dörren. till fan själv hör!

allt är nog horisont till sist.

hoppas bara solen sjunker i havet med ett fräsande.

hoppas att någon har skrivit

var god vänd

längst ned i hörnet

och på andra sidan:

hon hade alltid en from skyddsängel vid sin sida, någon att tåga
med, samtycka, tills döden

jag hoppas på solens fräsande nedgång i vattnet och på
körsbärsblommor som snöar.

inget mer.

han hostade hela nätterna
två krig
otaliga kvinnor
en alltför stor kropp

frun som väcks
försöker dölja sin skörhet
alltid på väg
bort från hans omsorger, katter och affärer

utan att någonsin kunna lämna
sin egen oro
sin egen längtan
efter en lycklig barndom

vad minns hon egentligen
vem kommer till henne
ensam i svampskogen
kan hon gråta ens där?

garantierna har gått ut
och reklamations tiden
samt bäst före datum

nu finns inte längre någon väg tillbaka
nu återstår bara räkningen
på reparationerna

du famlar intill döden

vattenkristaller återkastar

skenet av det hela

tills intet längre kan förnimmas

utom fukten i stövelskaften

sen skall ovädret och frustandet komma

gammalt vatten, energi

som laddas ur om och om igen

du står som en rugguggla i mörkret

med näsborrarna

öppna för världen

tills en snöflinga landar på tungspetsen

staden Magnitogorsk byggdes av Stalin för stålet
där spelar man bandy bortom bergen

där har jag aldrig varit
jag vet bara att staden är spegelvänd

vinden blåste, ritningen flög upp
och ingen märkte hur den landade

till Magnitogorsk vill jag åka
inte för bandyn och inte för stålet

utan för att se om jag kan virvla med vinden
och spegla mig i floden

det kanske inte är för sent
att virvla med chassider och dervischer

iväg över bergen

i tre år var han i kriget
upp på värnet
ner igen
nya diken
ny lerig sörja
nya skott
nya reträtter
nya anfall
nya skrik
och mumlanden
hit och dit
och hit igen

nya smällar
nya döda
nytt hål i huvudet
så stilla kamraterna är
så stilla och grå

nu gråter en vind över vattnet
nu skimrar en spindeltråd

det trålar en båt efter minnen
av bräcklig och nyss svunnen is

nu sjunger mesen i skogen
hon ratar vårt vinterbord

vi glömmer att trädgårn skall tuktas
när det spricker en krokusknopp

det stryker en il emot kinden
och halsduken står som en strut

jag hör ejdrarnas låt från viken
där gudingen skryter så vit

och vågor suckar invid isen
och barnet snörvlar om vår

fjärilsvingar och koltrastblick
sökande uppför en ryggrad
känn hur ängen darrar efter nattens smek

nu spelar sländor sin första dag
daggen kommer till vecken
nu spänns kroppar i grönskan

bräckan blommar vid hjortens bröl
den längsta dagen är nära
du har mer bråttom än nånsin

så brungrå är rönnens blommor nu
så lila lyser nävan
så stressgrå är du och luften nästan stilla

allt skall ställas på ända
naturen är ivrig och kvällen sen
allt skall hända och vända

sländan når sin partner i flykten
tar hennes nacke men lyckas inte böja kroppen
de flyger vidare tillsammans

skall de hinna
skall vi nå
innan vi väcks av ljuset - lika grå

Sjostakovitj tredje stråkkvartett
drarará-drarará-drararata
känsliga stråkar genom badrumsdörren
pliplipli-pliplipli-pliplipli
en koltrast utanför fönstret
brararam-brararam-brararamram
duschen ger basen

drarará-pliplipli-bararamram
Som fusion mellan Nina Hagen och Hagenkvartetten
brararam-pliplipli-drararatá
strålar ner, tvålar in, rensar så gott

några har bråttom
flyger mot glaset
skyndar på stegen
som om döden inte kan vänta

pregnant läser hon
bland alla kakelugnar
orden som bränner

människor staplas

andra hänger i ett tag

hänger sig

gör ett drag till
medan klockan ringer
medan vågorna kluckar
snart ska solen gå upp
och gryningen

efteråt tvättar han av sig alla minnen
som inför en operation
men i näsborrarna sitter det som varit
kryddor, parfym, svett, rök

kroppen kvar

munnen är öppen

än andas han

barnet läggs vid hans sida

det är kväll

vakan är snart över

än andas han

kylan kommer underifrån
de tunna glasen som is
man vågar knappt röra sig
ändå måste jag fram
jag vet bara inte vart

irrar i gränder
vänder åter
till kylan

alla broar leder
till andra sidan

även de som bara rests
för att några ljus ska tändas i en kyrka
och några barn få sockervadd

kisslakanen
skulle jag tvätta och hänga själv
trots kylan
den varma gipsen las på min rygg
och när den var klar fick jag krypa in
i gipsväggen varje kväll

öroninflammationerna
ingen bil och tv
men hembiträden
pappa var mest hemma hos dom
när jag kom hem från skolan
och haft knävkamp om att inte vara svagast i klassen

bil och tv hade dom som arbetade i verkstäder och butiker
vi var liberalare än så
jag fick åka ensam med buss till lekis
och stå i kö för att köpa korvsnuttar i affären

andra barn älskade mina föräldrar
men inte mig vad jag vet
fast en gång skulle grannpojken och jag gifta oss
vi var väl fem eller sex

var barndomen sådan
eller är det bara vissa saker jag håller taget om
hårt fast minnena
sköra

släpper taget
dunstar undan
så blir allt

slutet

lätt
som en viskning

men jag håller emot
när det börjar rinna ut

ett tag till

en dag mer
ytterligare intryck i min fulla hjärnbark
ska sorteras in
förväntan
att himlen
ska vara röd
speglade sig i klangerna
från vattnen

väntan på ett ackord
som aldrig dyker upp
innan jag skyndar vidare
på min väg mot
en allt fullare hjärna

ändå ekar medvetandet

ändå hukar en allt ynkligare kropp
inför smärtan
av bristningsgränsens
närmande

kan ändå le mot det som ska komma
en dag

lätt som ett dis över Riddarfjärden

lätt som en spegling
ser mitt eget ansikte
i glaset
i Stadshuset
i en gravsten

svinner som ett plask av en paddel
en simands piskande i vattnet

sekunder att förnimma

evigheter

när blir dom levande igen

allt svagare dunkande

var övernattar dessa grå
som bleknat till den milda grad

att ingen ser dom, inte ens jag
för de har glömt sin längtan

vem vågar så ett frö igen
i deras djupa fåror

när dom vill bara sjunka bort
och välja ensam träda

vem kupa vill sin hand om dom
och leta fram nyanser

vem väntar deras trötta kropp
vem minns att dom haft färger?

jag upprepar nattens eviga mönster
åldrandet
staccato

jag känner ådringarna
årsringarna

det går inte att dra upp
fjädern under täcket

jag återupprepar
en omedgörlig kropp

men

jag repar mig nog
så småningom

jag repar vinbär och repar mod
om morgnarna i juli

då är det så dags

somliga älskas
försvinner undan för fort
hinner inte,
inte svikas

om natten
kommer stormen
någon annanstans

om natten är alla katter
stora feta och illande färglagda

näppeligen har jag drömt
sådan pregnans
i mörkret

och om morgonen
kan vi älska igen
älska dem om igen
älskas

katterna grånar när ljuset kommer
men inte vi

vi hinner inte

sveket

de infrusna rosenknopparna
är det för sent
den vilsna flugan i husets värme

ska ljuset komma till de små
ska ljuset nån gång vända åter

är det dags att tyna
undan lite sakta

jag ber till hösten om lagom krattning
vissna löv och ledsna rester

jag ber till natten om lagom måne
och många stjärnor

jag ber till hustrun att hon ska ligga här vid mig
sakta drömma ljuset

nynna i den sena timmen
nynna in mörkret

märken av små fötter
oregelbundet
har antagligen hoppat
i spårsnön

har antagligen jagat
efter en smula
lekt tafatt

spåren som kilskrift
intryckta i det vita
ger med viss möda
ett vittnesbörd

om det som hänt
snön är en slät
stentavla
så förgänglig

historien i
dessa små spår
innan hon satte
upp med vingslag

som är ospårbara
förgängliga

de kan ändå

avbildas

nedtecknas

jag följer spåren

innan de smälter

eller trampas över

av mina giriga pjäxor

vill veta allt

om det förgängliga

det som måste ha ett slut

liksom små fötter

väntetider

skratt och gråt

och tomrum

värst är det nu för mina rosor
som knoppas om hösten, de har föga hopp
röda ivriga knoppar, dom fryser som få

hur tror du det känns när hösten nalkas
när ljuset är ivrigt och dagen kort
då kapillärerna slutat att pumpa sin sav

utan vår död blir det inget mer av
komposten ska föda och döden ge liv

det kan inte knoppas utan det brutna
för hösten är vårens verkliga mor

jag skingrar mig för vinden

jag sprids här utanför

på människors hud känns askstänk

vi ser och vi står still

när flagor krusar ytan

och tiden den är vill

nu här och där hörs lärkan

i sommarens sista drill

naturen den har ordning

i kaos finns vi till

det systoliska trycket
över alla gränser

elyseiska
återspeglingar av liv

så syns kurvor på skärmen
om natten

bak gröna skynken
hjärtat slår

eko av liv
och de magiska ljuden

orlodoft tjuoff, orlodoft tjuoff
de suger i mig

det sjunger i mig
räddad av ett minimalt skyddsnät

syrsatt, syrsatt
för nya liv

det är alltid nåt som borde
hämtas upp ur djupet

just när det är som mest bråttom

de hittar en sjö utan is
de fäller upp vingarna
och viftar lite
alltid beredda
att lämna allt
så fort det fryser

så har jag sett synagogan
där farmors morfar var kantor
så många år
förvanskad, befläckad, förfallen
nu står den igen
utan församling
utan farmor
minner
om något vi har glömt
den griper tag
fast
ingen kan berätta

ett hus

han höll inne
med miner och minnen

sån var hans höst

fast besluten
att aldrig mer
gråta

utom på natten

jag vet att skymningen ska flamma upp

innan det blir helt mörkt

väntan värker

jag tror ändå att jag kommer att vara helt lugn

en kväll står den där i väster

och det brinner

körsbärsblommor snöar över våra kroppar

det varma vårgräset

tulpanerna åldras, skrynklar sig lite och bleknar

en varning är utfärdad, vinden är så stark att den visslar från
söder

viner rakt igenom den gistna gråa boden

ännu lockar koltrasten